
רְמָזִים
יעל קִידֶר

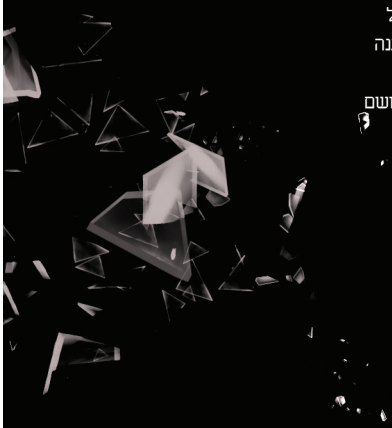
מגרות על הלב

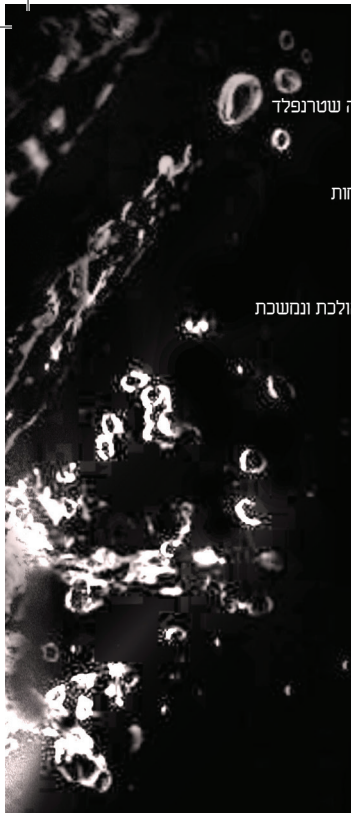
מגרות של הלב שפתחתי מולך
עירומה משקרים, מבגדים, משירים
כשהראיתי לך את החלק הרך
שהסתרתי שנים וכמעט שנשכח
כך, אתה ואני מחליפים בדידויות
והזמן שחולף ומטפטף למולי
כך, אתה ואני מחליפים עדויות
והזמן, כבר מזמן לא עוצר בשבילי
מגרות של הלב שפתחת מולי
מסתירות צלקות ושתיקות ארוכות
ובלילה, ראיתי שריטה עמוקה
שהסתרת מאז, מאותה המכה
כך, אתה ואני מחליפים בדידויות
והזמן שחולף ומטפטף למולי
כך, אתה ואני מחליפים עדויות
והזמן, כבר מזמן לא עוצר בשבילי

חולפת

מילים: מעיין לוי בן סטון

ערימות של שירים
ושנים של שקרים
הולכת שולל מאדם לאדם
נואשת לדעת ללכת לאן
מתחת רגליי, עלים שנושרים
ואין עוד מקום כבין הנדודים
להיות בו באין מענה ולסבול
כל עומק נולד מצמצום כוונה
אורזת תיקים ועוברת בתים
עבודות זמניות רק כדי לאכול
לו יכולתי, הייתי עכשיו משתנה
על הזמן, כענן, חולפת אני
טיפות מקריות משאירה פה ושם
הארץ זרה ועורה נאטם
פריחה אפשרית נבלה בגני

"סתם לב זר בשולי המחשבה..." צביקה שטרנפלד

סתם לב זר בשולי המחשבה
ובלעדיך, החיים שלי זורמים על מי מנוחות
ויש לי התנהלות שקטה,
הכל במקום.
ואם קשה לי לנשום, אני מחייכת
ואם קשה לחייך, אני הולכת ונמשכת והולכת ונמשכת
סתם לב זר בשולי המחשבה
סתם לב זר בשולי המחשבה
ובלעדיך, החיים שלי זורמים חלק
ואין אדוות על פני המים
ויש מי שאוהב אותי
וכף ידו חופנת את פניי במדוייק
וחום גופו כחום גופי
והוא נטוע בפנים הקטנים שיצאו מתוכי
ורק אתה, כמו נטע זר
תקוע בפנים שלי, מולי
הופך הכל למסובך
סתם לב זר בשולי המחשבה
סתם לב זר בשולי המחשבה
כל לילה
שוכבת על מיטתי
איך אוותר על מה
שמעולם לא היה בבעלותי?
סתם לב זר בשולי המחשבה
סתם לב זר בשולי המחשבה

פוצעת בעיניים

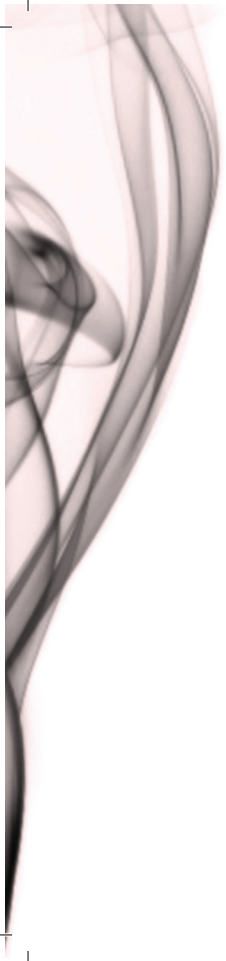
ומה שלא יהיה,
עכשיו אתה נוגע
את כל הצבעים העמוקים
אתה יודע
וכבר מזמן, אתה רוצה
לחיות על הקצה
בינתיים,
אתה רק על הקצה של המרפסת
מביט למטה, רואה אותה נכנסת
ומדמיין איך זה ליפול מגובה רב
אז למה זה מרגיש דומה איתה עכשיו?

קטנה ועדינה ואכזרית
היא כמו תמצית של קשר בלתי אפשרי
על כל שנייה של רוך, שעות של שיגעון
פוצעת בעיניים

הורגת בחיוך של מבוכה
צוענית שאף פעם לא היתה ממש שלך
ולא איכפת לך שהיא מראה לך
רק מה שהיא רוצה

קטנה ועדינה ואכזרית
היא כמו תמצית של קשר בלתי אפשרי
על כל שנייה של רוך, שעות של שיגעון
פוצעת בעיניים

ומה שלא יהיה,
עכשיו אתה נוגע
את כל הצבעים העמוקים
אתה יודע
וכבר מזמן, אתה רוצה
לחיות על הקצה

זו רק אהבה

תמיד בעונה הזאת בשנה
אני משתנה,
ולי כבר לא איכפת
אם נעשה את זה לאט לאט

תמיד בעונה הזאת בשנה
לומדת לשקר,
כשאתה שואל אם אין מישהו אחר

זו לא שאלה של גורל או תקווה
ואין לי תשובה חכמה ושווה
זה לא אם אני רעה או טובה
זו רק אהבה

תמיד בעונה הזאת בשנה
עם בוא הערב,
מילים שלי דוקרות כמו חרב

תמיד בעונה הזאת בשנה
אתה מתקרב
והשקט גובר ומרדים את הלב

זו לא שאלה של מרחק או קרבה
ואין לי תשובה חכמה ושווה
זה לא אם אני רעה או טובה
זו רק אהבה

התרצה לוותר או לדעת יותר?

רמזים

רמזים בקפה
רמזים בכלים בכיור
רמזים בכביסה
רמזים בתיק האפור
רמזים על שמיכה בסלון
רמזים בחלון
רמזים שגנוזים במגירה הקטנה
רמזים שאתה מפספס שאני משתנה.
רמזים במראה
רמזים בחדר האמבט
רמזים בדלתות המקרר ובדלת הבית
רמזים במבט.
רמזים על שמיכה בסלון
רמזים בחלון
רמזים שגנוזים במגירה הקטנה
רמזים שאתה מפספס, שאני משתנה

תחושה עלי אהבה

כשהראות תהיה טובה
אראה לך מחוות של אהבה
אקטוף כלניות ונוריות מהסביבה
אראה לך מחוות של אהבה

כשהראות תהיה טובה
אראה לך מחוות של אהבה
אפסיק ללבוש שחורים, אקנה שמלה
זה מסמל תקווה
אראה לך מחוות של אהבה

נלך בערבים לבר בקצה הרחוב
נשתה שם יין שתמיד עושה לי טוב
וגם המלצרים יבחינו בקרבה
כשאראה לך מחוות שלך אהבה

כשהראות תהיה טובה
אראה לך מחוות של אהבה
אסביר פנים, אהיה רכה ומקשיבה
אראה לך מחוות של אהבה
נלך בערבים לבר בקצה הרחוב
נשתה שם יין שתמיד עושה לי טוב
וגם המלצרים יבחינו בקרבה
כשאראה לך מחוות שלך אהבה

כשהראות תהיה טובה
אראה לך מחוות של אהבה
נצחק חזק, לא נפחד להיות מאושרים
עד אז, אני אמשיך לכתוב שירים
עד אז, אכתוב לך שירים

לא תדעי

מה שלא תרצה לדעת, לא תדע
ואין לי שום סיבה לדאוג, אני מודה
שאין שום בעייה, אצלי הכל בסדר
למה יש קולות חורקים מתוך החדר?
כשאני איתך על מיטתי
ולא יודעת אם אתה איתי או לא איתי

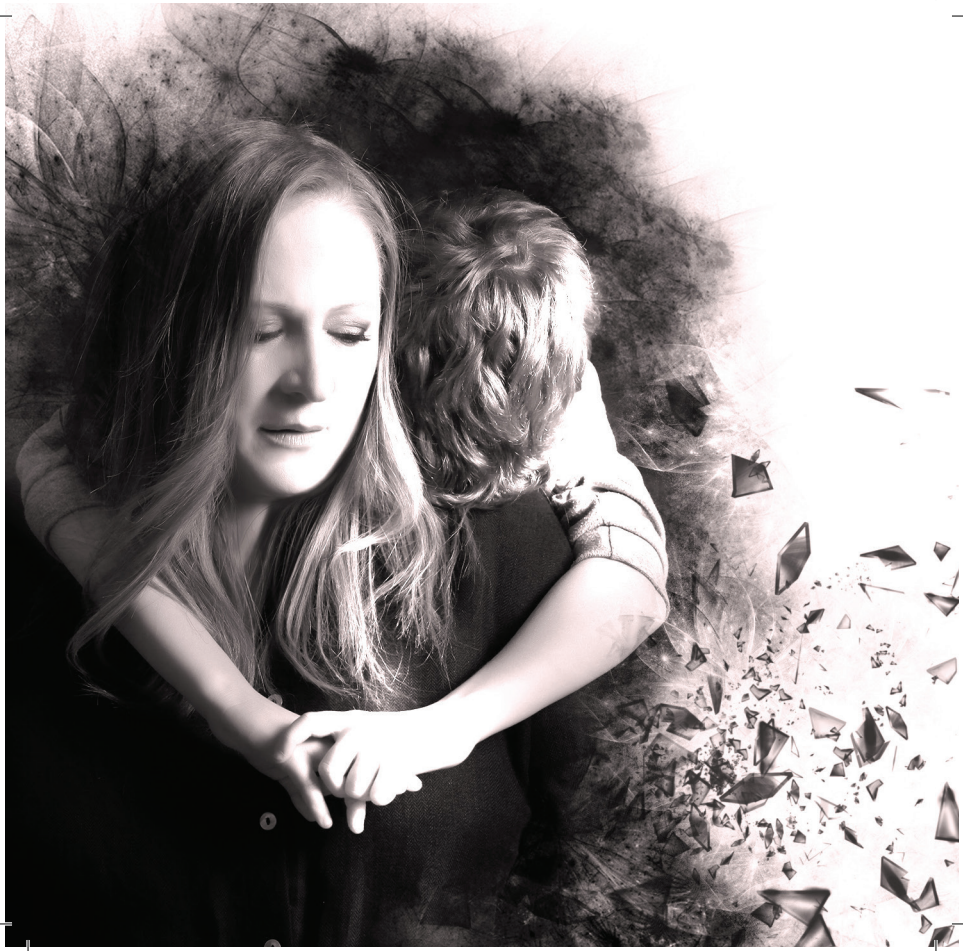
אם תראה אותי, עכשיו אני אחרת
מסנוורת, מעוורת, מתפוררת
משקרת ומזייד אחר כך מתרפקת
מנשקת ואז מפרקת
לא, אנ'לא צועקת, לא צועקת
הדברים האיומים נאמרים בשקט

ואין בי שום רצון להתעלם
מהקול בתוך ראשי
כי הוא נשי
והוא נפשי
והוא אישי
והוא פרטי
והוא לילי
והוא שלי

כשנולדת

כשנולדת
רציתי לאהוב אותך
ולא הצלחתי
כשאת בכית,
ברחתי
לא מפנייך נדדה שנתי
כיצד אסביר לך את לכתי?
כשנולדת
רציתי לאהוב אותך
ולא הצלחתי
כשאת בכית
ברחתי לבתי זרים
זה קל יותר
להתמסר
לאחרים
והיום, כשאת עומדת למולי
ומביטה
בך אראה אותי
בי אראה אותך

מילים ולחן: יעל קידר
עיבוד והפקה מוזיקלית: אדם בן-אמיתי
יעוץ אמנותי: חיים שמש

גיטרות, בס, פסנתר: אדם בן-אמיתי
תופים ופרקשן: קרן טפרברג
צ'לו: מאיה בלויצמן
ויולה: גליה חי
כינור: חן שנהר
כינור: גיא פיגר
מיקסים ומאסטרינג: רונן הילל
הקלטות מיתרים: אולפני "קיצ'ה"
טכנאי סאונד: מרקו גורקין ורפאל כהן
יח"צ: מירב נדלר 050 4044183
צילום: אילן בשור
עיצוב: עליזה אשכנזי חיון
שחקנים: גדעון קדר, נועם קידר

תודה מעומק הלב האוהב
לאדם בן-אמיתי, חבר ומוזיקאי עילוי, שעשה וממשיך לעשות איתי מסע ארוך, במסירות אין קץ. לחיים שמש, על התבונה והרגישות, על ידיעת הגלוי והנסתר והדיוק בכל מילה. פלו"ר.
למירב נדלר, שמלווה את הפרוייקט הזה במסירות עמוקה ונפשי נקשרה בנפשה. לעליזה אשכנזי חיון, שביד אמן הצליחה ללכוד את צפונות הלב ולתת לו ביטוי ויזואלי. לדניאל סולומון, על האמונה והדרך. ליהודה עדר, אלונה טוראל, נועם רותם וארי קטורזה, מוזיקאים וכותבים נפלאים, מורים בנשמתם, אשר מלווים אותי שנים ארוכות במילה, במבט, בעצה טובה והכל באהבה אמיתית.
לחבריי האהובים, אשר נחשפו לשירים עוד בטיוטה הראשונית ומחזקים אותי באהבתם ובתמיכה ללא גבולות: אילנה אריאלי, נועה בן-שושן, קרן סולומון, נורית אלחנני, מיקה קצב-מלמד, אורן לאור ועוד רבים וטובים, שקצרה הירידה מלהכיל, אבל הם בתוך לבי לעד. לבנות "אגדת דשא"- מינדי מרגלית, רונה ספורטה ומיכל בר יוסף כספי- מקור להשראה נשית. לאמי ואבי האהובים והיקרים שלי, אשר שתלו בי ניגונים, האמינו, סוככו ולימדו אותי לא לוותר. לבני משפחתי, שלא נותנים לי לרגע ליפול ונמצאים אתי לאורך כל המסע: יובלי, יואב, יוני, מיכלי, ג'ול, ריטה, אסי, ניבה, יותם, אוהד ואיתמר, נדב וטל, נועם ותמרה.
לבנותיי המקסימות- מאיה ושירה- להיות אמא שלכן זו זכות עמוקה ולא מובנת מאליה. אל תפסיקו לחלום.
ולבסוף תודה לשמוליק, עוזתפי לחיים, שמאפשר לי להיות אני "כי איתך, זה רק בגלל שאני אוהבת". האלבום מוקדש לך.